

Nils MOHL: Tenkrát v zemi Indiánů

Potřebuju auto, potřebuju prachy, potřebuju se vyspat. Mám čepici, ještě pět dní letních prázdnin a vrtačku od Eddy. Edda mi dává zabrat. A Jackie jakbysmet. Je to jen tejden, co mi jaksepatří popletla hlavu. A teď je pryč.

Ještě předtím: Neděle. Zbývá 8 dní prázdnin. Stojatou vodu v řece rozviřují salvy kapek. Čím déle se člověk dívá na hladinu, tím neklidnější a zpěněnější se zdá být. Divoce klokotá. Nálada jako těsně před koncem světa. Tohle se nedá nijak okecat.

- Lije jak z konve, poznamenám.

Do kšiltu čepice mi v jednom kuse bubnujou a buší kapky. Stáhnou si ji hlouběji do čela. Sklouznu zadkem po promočeném písku blíž k díře, kterou jsem vyhrabal. Obvazy na mých rukou připomínají oblečení, které člověk vytáhl z pračky nevyždímané.

- Už nepřijdou, prohlásí Mauser.

Jeho hlas: hodně vzdálený, nezřetelný (jako slova duchovního rozléhající se poloprázdným kostelem). Dokonce i vlastní hlas mi zní v hlavě kvůli šumění deště podivně dutě.

- Jo, lije, jako by se protrhla přehrada, poznamenám.

Vyhrábnu na povrch hrst bahna. Ruka mi vyjede do strany: bláto kape na cimbuří hradu z písku. Mauser:

- Celá ta věc je flop, fiasko, normální ledová sprcha.

- Sprcha jo, ledová ne, odpovím. Zastíním si oči dlaní a zadívám se proti proudu. Pláž, promenáda: nikde nikdo. Jediné, co se v téhle chvíli hýbe, jsou ježaté keře u protipovodňové stěny. Jejich větve připomínají mávajících paže (jako u diváků na rodeu). Mauser:

- A kvůli tomu teď pojedeme přes celý město, hezky z jedné strany na druhou.

- Kvůli tomu samozřejmě ne.

Cvrnknu nehtem ukazováčku do cimbuří a dívám se, jak se od sebe prchající zrnka písku vzdalují. Otočí se, zamžourám přes rameno.

X-tý kontrolní pohled ke schodišti.

Vede z pláže kolem ozdobných zahrádek a hezounkých domečků s osiřelým terasami nahoru do kopce porostlého zelení. Rozmazaný obrázek (jako by ho někdo nakreslil vodovkami a použil moc vody).

Nic.

Nikdo na dohled. Jenom kaluže deště na kamenných schodech, ze kterých (velmi malebně) vystřikují drobné fontánky.

Co jsem vlastně čekal? Že se tu Jackie za téhle šílené průtrže mračen objeví v pláštěnce a holínkách? Že pak budeme ruku v ruce skákat přes kaluže, schováme se na zastávce autobusu nebo tak někde, ona nakloní hlavu na

*Ukázka z knihy Nilse Mohla „Es war einmal Indianerland (str. 13-25) přeložila Michaela Škultéty. Překlad vznikl v rámci projektu Goethe-Institutu **Pěkně od začátku**.*

© 2011 Rowohlt Taschenbuchverlag Reinbeck bei Hamburg. Veškerá práva vyhrazena.

<http://www.goethe.de/cesko/pekneodzacatku>

stranu a bude se mi okouzleně koukat do očí, zatímco se k sobě budou přibližovat naše rty mokré od deště. Tohle jsem čekal?

Ne, fakticky, je to tak?

Bohužel to tak není.

- Hodina a půl, vypočítává mi Mauser.

- Je červenec, řeknu, jsou prázdniny, tak proč nestrávit za teplého červencového prázdninového dne hodinu a půl na pláži?

Špičku nosu mám studenou, jinak se proti teplotě vážně nedá moc namítnout. Hlavně po těch posledních dnech, kdy bylo fakticky příšerně horko.

- Pfff, udělá Mauser.

On pochopitelně neviděl, jak Jackie sevřela jeho teplákovou bundu oběma rukama, aby do látky zabořila pihovatý obličej. Jak k ní čichala. Stalo se to především. Sto padesát metrů nad zemí. Několik minut předtím, než jsme se domluvili, že se sejdeme na pláži.

On ji nemohl obdivovat v námořnickém kostýmku.

Ani v bikinách na koupališti, na okraji bazénu.

- Ještě pět minut, jo?

Vyhrábnu z díry poslední nálož bláta a plácnu ji na hrad z písku. Je ho fakt hodně. Jedna věž se zřítí. Vstanu a zarovávám to místo nohou.

Potom se objeví brouk. Leží bříškem nahoru, obalený pískem, všech šest vystrčených do vzduchu: černý, velký asi jako šváb, mrtvý. Mauser:

- Smiř se s tím, že Jackie si teď sedí někde v suchu ve vile, v útulném pokoji s huňatým kobercem, déšť jim bubnuje do velikánských oken. Ta už dnes nevystřčí ven ani malíček na noze.

Přikývnu. Dlaně umazané od písku si utřu o mokré nohavice, jak to jenom jde. Oblečení se mi lepí k tělu.

- Pevný přístřešky, prohlásím, jsou fakt bezva vynález.

- No jasně, v takovém počasí v nich jeden snadno vydrží.

- Jo, přikývnu, to je bez debat. Umím si živě představit, jak se malé, hezké Jackie povalují se svými malými, hezkými kamarádkami a velkými, sympatickými kamarády na pohodlných gaučích a sedacích vacích, foukají do horkého čaje a pomalu z něj upíjejí, a když zrovna neupíjejí ani nefoukají, plánují si, jak pojedou na festival na hranice.

- Na Powwow.

- Jo, jasně, na Powwow.

Poslední slabiku protáhnu (co nejpohrdavěji), s ústy našpulenými do O, pak popotáhnu a odplivnu si. Mauser mlčí:

- ...

- Vedou řeči u čaje, dodám, a jakoby mimochodem namáčejí do hrnků hrudky hnědého cukru připevněné na dřevěných tyčkách.

Udělám odpovídající kratičké gesto, zvednu obličej k šedivému nebi (je na něm

*Ukázka z knihy Nilse Mohla „Es war einmal Indianerland (str. 13-25) přeložila Michaela Škultéty. Překlad vznikl v rámci projektu Goethe-Institutu **Pěkně od začátku**.*

© 2011 Rowohlt Taschenbuchverlag Reinbeck bei Hamburg. Veškerá práva vyhrazena.

<http://www.goethe.de/cesko/pekneodzacatku>

**GOETHE
INSTITUT**

Sprache. Kultur. Deutschland.

několik vrstev mraků, žádná trhlinka široko daleko) a zavrtím hlavou. Mauser:

- Jo, a občas někdo pronese *vtípek* o klukovi, kterého nechal stát venku na dešti.

- Kdo tomu věří, ať tam běží, opáčím.

Sklopím pohled zpátky ke špičkám bot a maluju jimi kolem mrtvého brouka do písku klikatý vzorek.

- Chceš mi snad namluvit, že neprší?

- Našinec stojí na dešti, řeknu, ale hezké, malé Jackie, co se povalují na gaučích nebo na sedacích vacích, o klucích stojících na dešti nevtipkují. O to tady jde.

- Určitě?

- To máš jako západ slunce na konci westernu. Jackie, které při takovémhle dešti nevystřčí nohu z domu, o klucích řádících během monzunu nevtipkují, protože si na takové kluky nejspíš ani nevzpomenou. Na kluky bez telefonu. Kluky, co brigádníci na staveništi. Na pitomé bábovky a romantiky.

Napravím si kšilt čepice a otřu si obvazem oči. Mauser už zase mlčí:

- ...

Vezmu tričko za okraj, kousek ho vyroluju a vyždímám. Voda teď pleská na zem ve větších dávkách, i brouk dostává zásahy. A pak na to konečně přijdu: broukova poloha, to, jak je totálně K.O., mi připomíná včerejší zápas.

- A vůbec, dodám po chvíli, byl to přeci docela poučný výlet, z jednoho konce města na druhý, aspoň jsem se sem jednou podíval.

- Jo, když nelije, je na tomhle pískovišti určitě hlava na hlavě. Tady se člověk prostě rád chvíli zdržel, s doprovodem nebo i sám.

- Možná někdy jindy, opáčím.

A okamžitě se cítím, jako by mě zaživa svlékali z kůže. Jackie se na mě vykašlala. Je to marný: Musím si to konečně přiznat. A Mauser vypálí:

- Možná někdy jindy s Eddou.

Zásah. Jeden z mnoha, které musel včera vytrpět Kondor. Vysunu spodní ret a koutkem úst naznačím zmučený úšklebek.

- S Eddou?!

- Mohl by ses u ní zastavit klidně ještě dneska, co říkáš?

Že by se takhle Kondor cítil během včerejšího zápasu s Mauserem? Podlamovala se mu kolena a zároveň byl šťastný a hrdý, že ještě stojí na nohou? Provedlo ho to jednotlivými koly, umožňovalo mu to znovu a znovu zvedat rukavici?

- Proč bych se u ní jako zastavoval, řeknu.

Mám pocit, že slyším, jak se Mauser tiše směje. Zahrabu teniskou brouka zpátky do písku. Jestlipak se ten tvor s krunýřem utopil v díře, kterou jsem vyhrabal? Nebo ho prostě zabil déšť? Mauser:

- Jo, proč? Třeba abys byl jinej než ty malé, hezké Jackie.

*Ukázka z knihy Nilse Mohla „Es war einmal Indianerland (str. 13-25) přeložila Michaela Škultéty. Překlad vznikl v rámci projektu Goethe-Institutu **Pěkně od začátku**.*

© 2011 Rowohlt Taschenbuchverlag Reinbeck bei Hamburg. Veškerá práva vyhrazena.

<http://www.goethe.de/cesko/pekneodzacatku>

- Jo, přikývnu, haleluja.

Posunu si kšilt o něco výš. Déšť praští a já loupnu klouby na ruce, mám docela chuť dát Mauserovi pořádný hák do brady. Fakticky se rozpřáhnu a udeřím do prázdna. A ještě jednou.

A dál a dál. Jako když máte noční můru o rvačce, ve které se můžete po tom druhém rozpřahovat, jak chcete, ale nikdy ho netrefíte a bitka nikdy neskončí. Když toho mám konečně dost, bolí mě ruce.

Hrudní koš se mi zvedá jako dmychadlo.

Otřu si obličej zbrázděný deštěm, jako bych ho chtěl roztrdit, jako by se vůbec dalo všechno nově uspořádat nebo vymodelovat.

Vzteky. Zklamání. Všechno, co mi brání dýchat.

Uvolním ramenní svaly, nadechnu se a civím na horizont.

Tam, po proudu řeky, se krajina ztrácí ve všech možných proměnlivých odstínech šedé: tlustá opona tvořená stříbrnými rybami, vrhajícími se z mraků jako kamikadze. Tam někde musí být moře. Hrozně daleko.

Je ho skoro cítit i ve vzduchu nasáklém výparů z diesellových motorů, chutná na jazyce slaneč jako sopel. Už dávno jsem u moře nebyl a docela bych k němu vyrazil. Teď hned. Abych měl nějaký cíl. Něco, na co se člověk může těšit. Ale pak se přece jenom rozběhnu opačným směrem.

Moje lokty poletují nalevo a napravo.

Svět kolem mě zmizí.

Proč se na mě Jackie vykašlala? Proč?

Tři věci, které vím o Jackie docela jistě:

Má pleť barvy písku, pihy, zrzavé vlasy. Zrzavé jako liška a dlouhé. (Člověku se to musí líbit, mně se líbí.)

Bydlí v domě, který má ve sklepě bazén a na zahradě tenisový kurt (slovo *dům* v tomhle případě příliš nevystihuje skutečnost.)

Od té doby, co ji znám, jsem ji viděl asi šestkrát. Nikdy na sobě neměla stejný boty (a ani jedny nebyly šněrovací).

Dříve: Sobota, ještě 9 dní prázdnin.

Žárovka v obyčejné objímce se nade mnou houpe z vytapetovaného stropu. Na flekatém kabelu leží liána z prachu tlustá jako vlněné vlákno. Její konec se docela zlehounka vznáší ve vzduchu.

Mám na tyči 80 kilogramů, ležím ve svém kutlochu, záda se opírají o posilovací lavici potaženou porézní imitací kůže.

- Čtyři. Pět. Šest. Sedm...

V poškrábaném zrcadle se slepými místy (nálezy ze smetiště) vidím, jak se leskne můj nahý trup. Na spáncích mi vystupují žíly.

Ukázka z knihy Nilse Mohla „*Es war einmal Indianerland* (str. 13-25) přeložila Michaela Škultéty. Překlad vznikl v rámci projektu Goethe-Institutu **Pěkně od začátku**.

© 2011 Rowohlt Taschenbuchverlag Reinbeck bei Hamburg. Veškerá práva vyhrazena.

<http://www.goethe.de/cesko/pekneodzacatku>

**GOETHE
INSTITUT**

Sprache. Kultur. Deutschland.

- Osm... devět...

Zatajím dech, udělám si krátkou přestávku, cítím, jak se jednotlivé kapky potu stékají a hromadí se mi v jamce na krku. Dlouhé kalhoty se mi lepí k nohám. Paže se mi třesou, naposledy ze všech sil zvednu společně s obsahem plic) ke stropu.

- ...Deset! Jupí, jupí, jé!

Konec. Vydýchat se. Přerývaně ze sebe vyrážím dech.

- Jednoručku.

Mauser mi dává pokyny: devět levou, devět pravou. Vytřepat. Uvolnit svaly, stínový box před zrcadlem. Dva údery doleva, dvojitý hák proti imaginárnímu soupeři, napravo, nalevo.

Poskakovat na místě.

Pak pohled z okna: panelové domy, tři poschodí, čtyři poschodí, pět, šest, tu a tam je dokonce vytáhli na dvanáct nebo šestnáct pater.

Všude samé šedivé kostky (vypadá to, jako by se k téhle čtvrti na okraji města lepily jako roj meteoritů), oživené balkony ve veselých barvách, zdobené satelitními talíři v barvě zubního kamene nebo silonových punčocháčů.

Uprostřed toho všeho (a velmi dobře viditelné z mého kutlochu ve třetím patře): nákupní středisko našeho sídliště se dvěma věžemi.

- Ideální pozorovatelná, prohlásím.

Chladím si čelo o zavřené okno. Představuju si, že mimozemšťana by dění kolem středu našeho sídliště fascinovalo stejně jako nás hemžení mravenců v mraveništi.

- Až na to, že mravenci na okraji města pochodují ke stavbě s prázdnými rukama a vracejí se obložením nákladem.

Mauser.

Už jsem to s ním probíral několikrát: ten podivuhodný smutek vyzařující z lidí, co se moří s nákupy. Jejich nedůstojný boj s břemeny ukládanými do igelitek nebo s oblibou do tašek na kolečkách, které člověk táhne za sebou. Jak vždycky automaticky svěsí ramena.

Zvláštní případ představují specialisti, co si nechají hory zboží v nákupním vozíku (to se pak se z dlážděných chodníků ozývají zvuky, jako by nějaký šílenec třásl bednou plnou příborů).

Smutné v tomhle případě není jenom cukání, které se z drátěných vozíků přenáší i na lidi, co je řídí, nýbrž právě i lhostejnost vůči hluku a zacházení s vozidlem. Doma všechno vyloží a šup s vozíkem do křoví.

Druhý den pak mravenčí děti sjíždějí ve vozíku příkrou rampu v nadzemním parkovišti. Zábava pro volný čas. Anebo si někdo, kdo ji potřebuje, vydloubne zálohovací minci.

- Mimozemšťani by si nemohli stěžovat, prohlásím, máme tady mravence ze všech koutů světa, všeho možného věku a v jednom kuse přibývají další,

*Ukázka z knihy Nilse Mohla „Es war einmal Indianerland (str. 13-25) přeložila Michaela Škultéty. Překlad vznikl v rámci projektu Goethe-Institutu **Pěkně od začátku**.*

© 2011 Rowohlt Taschenbuchverlag Reinbeck bei Hamburg. Veškerá práva vyhrazena.

<http://www.goethe.de/cesko/pekneodzacatku>

**GOETHE
INSTITUT**

Sprache. Kultur. Deutschland.

nejspíš proto, že tahle čtvrť je výjimečně přitažlivá...

Mauser mlčí:

- ...

Dívám se na sklo zamížené vlastním dechem. O krok ustoupím a zahledím se na sídliště. Skvrna na skle se rychle zmenšuje.

Je krátce před osmou večer. Sluneční světlo zlatě tancuje na oknech protějších domů. Otočím studenou klikou a otevřu okno dokořán.

Do pokoje vtrhne prázdninové vedro jako vlna doprovázená směsicí jemných pachů: asphalt, prach, kontejnery na odpadky, výfukové plyny, kuchyňské a grilovací pachy, a nesmím zapomenout ani na různorodý, okamžitě narůstající *sound*, který sem doléhá zezdola.

Hlasy odváte větrem. Vrčení sekaček na trávu.

Dětské pištění.

Basy z projíždějícího auta.

Zkoumám situaci před domem. Laura, Zöllnerova žena, právě mizí v domovních dveřích, buď mě nevidí, nebo si mě nevšimá, nejspíš je příliš zaujatá tím, aby v šatičkách s výstřihem skoro až k pupíku vůbec vyklopýtala nahoru po schodech.

Naproti na zastávku přijíždí desítka (míří k řadovým domkům na předměstí). V mezeře mezi zaparkovanými auty kdosi opravuje motorku. Jinak se nic světoborného neděje.

A nikde žádná stopa po mravenci E.

E. by se ovšem měla tam dole zanedlouho objevit, alespoň pokud si ze mě někdo nevystřelil. Což znamená, že budu moci ono záhadné stvoření brzy prozkoumat pořádně. Jak se na vědce sluší a patří.

Zítřka se znovu uvidím s Jackie. Zájem o mravence E. může mít jenom čistě vědeckou povahu. Vážně míněná konkurence pro Jackie, jak by to taky vypadalo?

Mauser (kterému nikdy nedělá problémy číst moje myšlenky):

- Napětí stoupá, je čas na rande.

- Ještě tři hodiny do rozhodujícího souboje s Kondorem, opáčím.

Pokus o odvedení pozornosti. Ale Mauser nereaguje. Ani do mě nevrta, ani neodpoví na mou poznámku. A tak mlčky zkontroluju, jak mi obvazy drží na rukou, a vezmu si čepici.

Leží na parapetu, hned vedle pohlednice, která přišla teprve včera. Moc takové pošty jsem za sedmnáct let svého života neměl.

Že by omyl?

Nejdřív jsem si to myslel. Ovšem: Pod známkou stojí zcela správně moje jméno (napsané tužkou a tiskacími písmeny). Písmem, které je na sto procent ženské.

Napadlo mě, že je to od Jackie. Jenže to se vůbec nehodilo k textu na pohledu.

Ukázka z knihy Nilse Mohla „*Es war einmal Indianerland* (str. 13-25) přeložila Michaela Škultéty. Překlad vznikl v rámci projektu Goethe-Institutu **Pěkně od začátku**.

© 2011 Rowohlt Taschenbuchverlag Reinbeck bei Hamburg. Veškerá práva vyhrazena.

<http://www.goethe.de/cesko/pekneodzacatku>

**GOETHE
INSTITUT**

Sprache. Kultur. Deutschland.

Ne že bych pochopil všechno, ale bylo jasné, že mě odesílatelka chce poznat. Prý už jsme se jednou viděli.

A moje ctitelka měla plán: Z jejích řádků jasně vyplývalo, že si za chvíli pod mým oknem zaváže tkaničku.

Nemám problém se ženami, co nosí šněrovací boty. Ale celá ta věc je divná. Což si nemyslím jen já. Znovu se ozve Mauser:

- Víš, že je to úplně absurdní? K čemu to má být dobré, že ji uvidíš z okna? Když už jde o kontakt.

Není to úplně neoprávněná námitka. Na pohlednici chybí podpis odesílatele, místo něj je tam jenom písmeno. Ale tentokrát jsem před Mauserem, což je můj sparringpartner ve všech životních situacích, výjimečně o krok napřed.

- Mravenec E. mě u okna neuvidí, prohlásím.

- Jo? A co teda bude?

- Chytí se do pasti.

Mrknu na sebe do poškrábaného zrcadla, posunu si čepici z čela a vyrazím. Obklopený jídelními výpary běžím dolů ze schodů.

Kolem bytu ve druhém patře, kde bydlí Zöllner s Laurou, Mauserovou nevlastní matkou. Kolem prvního patra a velkými skoky do přízemí.

Ven na vzduch.

Ukázku z knihy Nilse Mohla „*Es war einmal Indianerland* (str. 13-25) přeložila Michaela Škultéty. Překlad vznikl v rámci projektu Goethe-Institutu **Pěkně od začátku**.

© 2011 Rowohlt Taschenbuchverlag Reinbeck bei Hamburg. Veškerá práva vyhrazena.

<http://www.goethe.de/cesko/pekneodzacatku>

**GOETHE
INSTITUT**

Sprache. Kultur. Deutschland.